ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

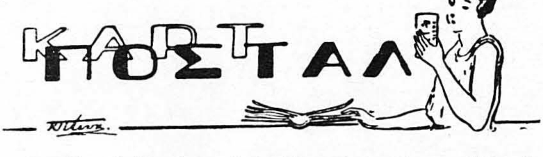

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρχ. 3. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτον τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ κ. κ. ἀναγνῶσται μας δύνανται νὰ μᾶς ἀπευθύνουν κάθε ἐρώτησι σχετικὴ μὲ τὴ φιλολογία μας ἢ τὶς ξένες φιλολογίες. Π. χ. γιὰ τὸ ἔργο ἑκάστου συγγραφέως, ἂν θέλουν νὰ τὸ μελετήσουν ὁλόκληρο, γιὰ κάθε βιβλιογραφικὴ πληροφορία τέλος πάντων, εἴτε φιλολογική, εἴτε ἱστορική, κλπ.

Πολ. Λουκᾶτον, Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμότατα γιὰ τὸ πρῶτο φύλλο τῆς χειρόγραφης «Ἐφημερίδος τῶν Τεμπέληδων» ποὔχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ μᾶς στείλετε. Τὴ βρήκαμε θαυμασία, πνευματώδη, πικάντικη. Μόλις λάβουμε κι' ἄλλα τέτοια χειρόγραφα φύλλα, θὰ σταχυολογήσουμε διάφορα πεζὰ καὶ ἔμμετρα κομμάτια καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσουμε. **Λοσιτά**, Ὕδραν. Τὸ ποιηματάκι σας «Ποιὸς ξέρει» καὶ καλὸ καὶ κακό. Θέλει μ' ἄλλους λόγους διόρθωμα, «χτένισμα». Κάπου-κάπου ὁ τονισμὸς χαλάει τὸ μέτρο. Κι' ἡ ἔμπνευσι ἀλλοῦ γνησία κι' ἀλλοῦ ὄχι. Διορθῶστε το λοιπὸν καὶ ξαναστεῖλτε το. **Ε. Ναυαρινιώτισσαν**. Τὸ πεζὸ τραγοῦδι σας ὄχι ἐπιτυχές. Κοινό, πολὺ κοινό, δυστυχῶς. Λυρισμοὶ γιλιάκις γραφέντες. **Β. Π.** Τὸ τραγουδάκι σας «Γολγοθᾶς» καλούτσικο καὶ θὰ δημοσιευθῆ. **Ι. Γικόντην**, Πρέβεζαν. Νὰ σᾶς γράψουμε τί τιμὴ δίνουμε γιὰ βιβλία τῶν ὁποίων δὲν μᾶς ἐστείλατε κατάλογο, δὲν εἶνε δυνατόν. Οὔτε μάντεις, οὔτε προφῆτες εἴμαστε, δυστυχῶς. Στεῖλτε λοιπὸν κατάλογο καὶ τότε τὰ ξαναλέμε. **Φ. Σπαθάρην**. Τὰ ποιήματά σας ὄχι καλά. **Μπεκρῆδες ἀπ' τὰ Κιοῦρκα**, Κιοῦρκα. Καλὸ κι' ἔξυπνο τὸ τραγουδάκι σας. Καλὸ κρασὶ τῆς Κύπρου ἔπινε ὁ Σελὴμ ὁ Β'. Ἔχει τέτοιο στὰ Κιοῦρκα; Ἂν ἔχει ριχτῆτε του μὲ τὰ μοῦτρα! Οἶνος γὰρ εὐφραίνει καρδίας ἀνθρώπων!... **Ἄσον Ἔργην**, Ρόδον. Τὰ πεζά σας ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆ. Εἶνε γραμμένα σὲ τύπο ἐκθέσεως, ἐνῶ θέλουν λογοτεχνικὸ γράψιμο γιὰ νὰ ζωντανέψουν καὶ νὰ γίνουν εὐχάριστα στὸν ἀναγνώστη. Ἐπίσης ἔχουν δυὸ ἀκόμα ἐλαττώματα: Φράσεις πολὺ μεγάλες ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ γλωσσικὴ ἀνομοιομορφία. Μπορεῖτε νὰ τὰ διορθώσετε ὅλ' αὐτά; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα... **Ἀντ. Μιχαλάκην**, Καστελλόριζο. Μᾶς ζητᾶτε νὰ σᾶς ποῦμε εἰλικρινῶς τὴ γνώμη μας γιὰ τοὺς στίχους σας, κι' αὐτὸ σᾶς τιμᾶ. Μᾶς λέτε πὼς δὲν θὰ θυμώσετε ὅ,τι κι' ἂν σᾶς ποῦμε. Σᾶς λέμε λοιπὸν τὴν καθαρὴ ἀλήθεια: Δὲν εἶνε καλὰ τὰ τραγούδια σας. **Κ. Χ. Ἀποστολάκην**, Ἐρέτροιαν (Φαρσάλων). Τὸ μυθιστόρημα «Γιὰ τὴν Καρδιὰ τῆς Ἀνναμπέλλας» δὲν ἔχει ἐκδοθεῖ σὲ βιβλίο. **Ἐπαμ. Ἀνδρεῖκον**, Γύθειον. Ὄχι χρήσιμα. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. **Φράνση**, Ν. Φάληρο. Ὄχι καλὸ τὸ ποίημά σας. **Π. Α. Διονυσιάδην**, Πάτρας. Ἡ ἀναμνήσεις σας, ἡ σχετικὲς μὲ τὸ σχολεῖο καὶ τὶς ποινὲς τῶν μαθητῶν, δὲν εἶνε, δυστυχῶς, κατάλληλες γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον. Τὸ ὕφος εἶνε σχολαστικόν. Ἡ γλῶσσα τους παγερὰ καθαρεύουσα. Τὸ «Μπουκέτο» δημοσιεύει πράγματα ζωντανὰ κι' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἀπόδειξις ἡ μαθητικὲς ἀναμνήσεις τοῦ κ. Ξενοπούλου στὶς ὁποῖες ἀπαντᾶτε στὸ ἄρθρο σας. Λυπούμεθα πολύ, ἀλλὰ τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐστείλατε καὶ νεωτέραν ἐπιστολὴν καὶ παραπονιόσαστε γιατὶ δὲν σᾶς ἀπαντήσαμε ἀμέσως. Ἀπαντᾶμε μὲ τὴ σειρὰ στὶς ἐπιστολὲς ποὺ λαβαίνουμε. Δὲν γίνεται γιὰ κανένα ἐξαίρεσις. **Βουβὴν Ἀγάπην**, Μεσσηνίαν. Δυστυχῶς καὶ τὰ δυὸ νέα σοννέτα σας, ὄχι ἐπιτυχῆ. Ἰδοὺ π.χ. τὸ β' τετράστιχο τοῦ ποιήματος «Τ' ὄνειρο κι' ὁ Γρύλλος»:

Ἔβλεπε στ' ὄνειρό της πὼς θὰ χάση
ἐκεῖνον ποὺ μὲ πίστη κι' ἀφοσίωσι ἀγαποῦσε
κι' ἔτρεχε στὴ λίμνη νὰ τὸν προφθάση
ποὺ ἐφαίνετο πὼς κάποια τὸν πετοῦσε.

Μὴν βιάζεστε λοιπόν. Διαβάζετε ποίησι. Γράφετε σιγά, προσεκτικά. **Ὀδυσ. Τηλεμάχου**, Βαθύ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Στεῖλτε τὰ ἔργα σας. Ἂν εἶνε καλὰ θὰ δημοσιευθοῦν. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾶτε νὰ σᾶς βροῦμε δεσποινίδα, ὄχι παρπάνω τῶν 17 ἐτῶν γιὰ ν' ἀλληλογραφῆτε, δὲν εἶνε εὔκολο, οὔτε πρέπον, οὔτε ἁρμόζον. Ποῦ νὰ τὴν βροῦμε ἄλλωστε τὴν 17έτιδα αὐτὴν νεάνιδα; Νὰ στείλουμε σχετικὴ ἀναφορὰ στὸ Ἀρσάκειο; Θὰ μᾶς πᾶνε μέσα! Ἂν εἴχαμε παρακαταθήκη ἀπὸ τοιούτου εἴδους νεαρὰς ὑπάρξεις στὸ γραφεῖο, θὰ διαθέταμε μιὰ καὶ γιὰ σᾶς. Πλήν, φεῦ, δὲν ἔχουμε. Δὲν εἶνε ψάρια ἢ δεσποινίδες, νὰ τὶς παστώση κανεὶς καὶ νὰ τὶς διαθέτη κατόπιν εἰς πᾶσαν ζήτησιν. Δὲν εἶνε καρδερίνες νὰ τὶς φυλᾶμε σὲ κλοῦβες γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἀπευθυνθῆτε πουθενὰ ἀλλοῦ. Σὲ κανένα γραφεῖο συνοικεσίων. **Λυγίαν**, Πειραιᾶ. Τὸ ποιηματάκι σας δὲν εἶνε κακό. Θέλει ὅμως διόρθωμα. Τάλληρα χάρτινα βρίσκουνται ἀκόμα στὴν ἀγορά. Ἄλλως ἐσωκλείετε γραμματόσημα. **Ἀνδρ. Πετούνην**, Τρίπολιν. Σᾶς γράφουμε ταχυδρομικῶς. **Φτωχὸν Πατέρα**, Θεσσαλονίκην. Στὸ εὐγενικὸ γράμμα σας μᾶς γράφετε ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«... *Ἡ ἐπιστολὴ τῆς δίδος «Φτωχούλας» μοὔκανε πολὺ μεγάλη ἐντύπωσι καὶ μὲ συγκίνησε βαθειά. Ἔκλαψα ἀγαπητό μου «Μπουκέτο», ὅταν διάβασα τὶς λίγες ἐκεῖνες γραμμές, γιατὶ θυμήθηκα τὴν κοροῦλα μου ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ τόσο εὐαίσθητη καὶ σ' ἀγαποῦσε τόσο! Γι' αὐτὸ καὶ γὼ θὰ σὲ παρακαλέσω πολύ, ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», νὰ μοῦ δώσης τὴ σύστασί της γιὰ νὰ τῆς στείλω κάτι ἐνθύμιο. Νὰ μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῆς, ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», γιατὶ θὰ μὲ λυπήσης πολύ*».

Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς σας. Ἡ δὶς Φτωχοῦλα θὰ τὸ διαβάση ἀναμφιβόλως. Καὶ θὰ μᾶς γράψη, ὅπως ἔκαμε καὶ σ' ἄλλη σχετικὴ περίστασι, ἂν θέλει νὰ σᾶς στείλουμε τὴν διεύθυνσί της. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. **Φρὰ Διάβολον**, Θεσσαλονίκην. Ὄχι ἐπιτυχημένα τὰ χρονογραφήματά σας. Μὴ σᾶς κάνει, ὡστόσο, ἐντύπωσι αὐτό. Τὸ χρονογράφημα θέλει τέχνη γιὰ νὰ γίνη καλό. Γράψτε στὸν κ. Νιρβάνα στὴν ἐφημ. «Ἑστία». Μὴν τοῦ στείλετε ὅμως χρονογραφήματά σας νὰ τὰ κρίνη. Λαμβάνουν οἱ λόγιοί μας «ἔργα» πρὸς κρίσιν, ὥστε βλαστημοῦν τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκαν λόγιοι. Γιατί λοιπὸν νὰ τοῦ κάμετε τέτοιο κακό; Ἔχει τόσες ἀσχολίες ὁ κ. Νιρβάνας!... **Τρισευτυχῆ**. Τὸ ποίημά σας ἀρχίζει καλὰ καὶ τελειώνει κακά. Γιατί αὐτό; Εἶνε δηλαδὴ σὰν νἄγραψε ἄλλος τὰ δυὸ πρῶτα τετράστιχα, κι' ἄλλος τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο. Ἐπίσης δικαιολογοῦντες τὸ ψευδώνυμό σας μᾶς γράφετε ἐν ὑστερογράφῳ:

«*ΥΣΤΕΡ.— Παρντὸν κ. Διευθυντὰ μὴ νομίσετε ὅτι ἔχω μεράκι γιὰ καμιὰ κοπέλα καὶ διαυτὸ εἶμε εὐτυχης. Κάθε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὴς γυναῖκες δὲν ἔχω καμιὰ σχέσι, εἶμε μισογύνης, μοῦ προκσενοῦν τρομερὴ ἀντιπάθεια. κατόπιν τῆς ἐξηγήσεως αὐτῆς κάθε σχόλιον εἶνε περιτό!*».

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἦταν περιττή. Μπορεῖ νὰ πάρη ὁ καθένας ὅποιο ψευδώνυμο θέλει. Ἐμεῖς δὲν κάνουμε λογοκρισία στὰ ψευδώνυμα. Θεὸς νὰ φυλάξη!... **Κ. Ξανθόπουλον**, Κων)πολιν. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Ἰδοὺ π.χ. μερικοὶ στῖχοι:

Ὅταν σὲ πρωτογνόρισα μὲ τὰ ξανθιὰ μαλιά σου
ποὺ εἰχες θείαν τὴν μορφὴν κι' ἀθώα τὴν ματιά σου
ἐνόμισα ὁ δυστυχὴς ὅτι ἡ θεία πρόνοια
μοῦ ἔστειλεν τὴν λατρευτὴν ποὺ ἐπηθημοῦσα χρόνια.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ γράφετε ποιήματα, διαβάζετε μόνον. Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰλικρινὴς συμβουλή μας. **Στυλ. Ἀνεμοδούραν**. Καὶ τὸ δικό σας ποίημα ὄχι καλό. Ἰδοὺ τὰ πρῶτα δυὸ τετράστιχα:

Ὅταν ὁ ἥλιος ἦτανε ἕτοιμος γιὰ νὰ γείρη,
κι' ἡ νύχτα ἔδιωχνε σκληρὰ τὴν θνήσκουσαν ἡμέρα
καὶ ἅπλωνε τὸν πέπλον της ἐπάνω στὸν ἀγέρα,
τότε κι' αὐτὸς ἐπήγαινε κάτ' ἀπ' τὸ παραθύρι,
τῆς πεθαμμένης, τῆς νεκρῆς, ὡσὰν γιὰ νὰ τὴν κλάψη
καὶ μέσα εἰς τὸ χέρι του κρατῶν ἕνα λουλοῦδι,
ἄρχιζε ἕνα θλιβερὸ νὰ τραγουδῆ τραγοῦδι,
τοῦ χωρισμοῦ, τῆς ἐρημιᾶς, γι' αὐτὴν ποὺ εἶχε θάψει.

Ἀκολουθῆστε λοιπὸν καὶ σεῖς τὴν συμβουλὴ ποὺ δίνουμε στὸν κ. Ξανθόπουλο. **Λ. Ρ. καὶ Σ ι α**, Ἐνταῦθα. Μᾶς στέλνετε ἕνα ποίημα μὲ τὸν τίτλο «Πές μας Γιατί;...» καὶ μᾶς παρακαλεῖτε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε γιὰ νὰ τὸ διαβάση Ἐκείνη καὶ νὰ μὴν κλαίη πλέον, γιὰ νὰ τὴν σώσετε ἀπὸ τὴν μελαγχολία της, κλπ., κλπ., κλπ. Πῶς θὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ δι' ἑνὸς ποιήματος καὶ μάλιστα ὄχι ἐπιτυχοῦς, ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸ ἐννοήσουμε. Νά, π.χ. τὰ δυὸ τελευταῖα τετράστιχα τοῦ τραγουδιοῦ σας:

Ποιὰ κακούργα ἀρρώστεια, σὲ τυραννεῖ·
καὶ τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου σοῦ σκορπίζει;
Γιατί τὸ αἷμα σοῦ ἀφαιρεῖ σιγὰ-σιγά,
κι' ἡ ζωὴ τὰ μέλλει σου δὲν χρωματίζει;

Πές μου Εὐτέρπη, τὸ παρελθόν σου!
ἄνθρωποι εἴμεθα κι' ἐμεῖς·
ἴσως, νὰ σοῦ ἐπανεύρουμεν τὸ Ἐγών σου·
καὶ μιὰ μέρα, μὲ δάκρυα, νὰ μᾶς εὐχαριστῆς.

Ἂς διαβάσει αὐτὰ ἡ Εὐτέρπη. Πάντως ἀμφιβάλλουμε ἂν θὰ τῆς κάμουν καλό, ἂν θὰ τὴν γιατρέψουν. Φοβούμαστε δηλαδὴ μήπως τὴν ἀρρωστήσουν χειρότερα τὴν κοπέλλα, καὶ τότε τὸ κρῖμα στὸ λαιμό σας!... **Στέργιον Πλατανιώτην**, Ὠρεούς. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶνε χρήσιμα. **Γ. Καραγιαννόπουλον**, Κιλκίς. Τὸ ποίημά σας, τὸ ὁποῖο εἶνε πολὺ καλὸ ἀπὸ στιχουργικῆς ἀπόψεως, κάπως ἀσύνδετο. Ἔτσι τὸ πρῶτο τετράστιχο δὲν ἔχει καμμιὰ συνοχὴ μὲ τὰ δυὸ ἄλλα. Ἐπίσης καὶ ἡ ἔμπνευσίς του εἶνε κοινή. Λέει δηλαδὴ πράγματα ποὺ τὰ ἔχουν πεῖ καὶ πολλοὶ ἄλλοι πρὶν ἀπὸ σᾶς. **Στέλλαν Φ...ου**, Ἀλεξάνδρειαν. Τὸ διήγημά σας εἶνε ἀνεπιτυχές. Σᾶς τὸ λέμε αὐτό, ἀφοῦ θέλετε νὰ σᾶς ποῦμε εἰλικρινῶς τὴ γνώμη μας. Τὸ μόνο του προτέρημα εἶνε κάποια εὐχέρεια στὴ χρῆσι τῆς δημοτικῆς γλώσσης. Τώρα θέλετε νὰ σᾶς δώσουμε συστάσεις γιὰ νὰ γράψετε καλά; Μὰ τέτοιες συστάσεις κι' ὁδηγίες δὲν δίδονται. Ἂν εἶνε νὰ γράψετε μιὰ μέρα καλά, θὰ γράψετε. Ἂν ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσουμε σὲ τίποτε, ὅσες ὁδηγίες κι' ἂν σᾶς δώσουμε. **Γεώργιον Ὀδτον**, Τρίβουνον. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη σας λόγια ὑπὲρ τοῦ «Μπουκέτου». Ἡ θερμὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις τῶν φίλων μας μᾶς συγκινοῦν πραγματικά. **Ις-Κς**, Ἐνταῦθα. Ὄχι, τὰ σημερινά σας ποιήματα δὲν μᾶς ἄρεσαν. Θελήσατε νὰ τεχνοτροπήσετε στὴ στιχουργία, μὰ ἀποτύχατε, γιατὶ παρατραβήξατε τὰ ποιήματα μὲ προσθῆκες λέξεων καὶ φράσεων ἐντελῶς ἀχρήστων. Ἀφῆστε, ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον, τὶς μανιέρες αὐτές, ἡ ὁποῖες δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Τὰ ἐγκεκριμένα ποιήματά σας, τὰ ἔχουμε φυλάξει καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. **Γ. Χαροκόπον**, Ἀλεξάνδρειαν. Γιὰ τὰ ἄλλα σᾶς ἀπαντοῦμε ταχυδρομικῶς. Ὅσο γιὰ τὴ «Φτωχοῦλα», τὴν εἰδοποιοῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ὅτι εἶσθε πρόθυμος νὰ τῆς χαρίσετε τὸν τόμο τοῦ «Μπουκέτου» τοῦ 1929. Ἂς μᾶς γράψη σχετικῶς. **Ὀρφανὴν τοῦ Κάστρου**. Τὸ γράμμα σας μᾶς συγκίνησε ἐξαιρετικὰ κι' ἐλπίζουμε ὅτι τὰ πράγματα θὰ σᾶς ἔλθουν γρήγορα πιὸ εὐνοϊκά. **Ρουμελιώτην**, Φλώριναν. Ἐμβάσατε 40 δραχμὰς διὰ νὰ σᾶς ἐγγράψουμε γιὰ μιὰ τριμηνία. **Φαίδωνα Σπαθάρην**, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας, πού, καθὼς γράφετε, «εἶνε περιγραφὴ αὐτοκτονίας χωρὶς αἵματα καὶ πτώματα», πολὺ πρωτότυπο. Δὲν εἶνε βέβαια ποίημα μὲ τὴν κυριολεξία. Πάντως ἐμεῖς τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ ὡς στιχούργημα ἐπιτυχὲς καὶ περίεργο:

Σκηνὴ σὲ μιᾶς ἀπόμερης ταβέρνας τὴ γωνιά·
Τραπέζι ξύλινο παληό... καρέκλα χαλασμένη...
Στὸ πάτωμα ἐκεῖ σιμὰ μποτίλια πεταμένη...
Ρολόϊ στὸ τοῖχο ἐκκρεμὲς ποὺ δὲ δουλεύει πειά.

Πιάτο γεμᾶτο... νευρικὰ σπρωχμένο παραπέρα.
Τραπεζομάντηλο σταχτί, στὴν ἄκρη τραβηγμένο.
Σπασμένο κρασοπότηρο μὲ τὸ κρασὶ χυμένο.
Κι' ἕνα περίστροφο βαρύ... ποὺ λείπει κάποια σφαῖρα.

Ἡ στάχτ' ἑνὸς ὁλόκληρου, ποὺ κάηκε τσιγάρου...
. . . .
. . . .
Ὅλα κεῖ μέσα μαρτυροῦν τὸ πέρασμα τοῦ Χάρου.

Μ. Κυριακούλην. Τρίπολιν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη σας λόγια γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Τὸ ποίημά σας ὅμως ὄχι ἐπιτυχές. Ἔχει στοιχειώδη λάθη τόσο στὴ μετρική, ὅσο καὶ στὴ διατύπωσι... **Σαράντον Ἀρχιμανδρίτην**, Τρίπολιν. Δυστυχῶς ὄχι χρήσιμα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸν κόπο ποὺ κάνατε καὶ μᾶς ἐγράψατε. **Ν. Δ. Κ.**, Καλάμας. Δυστυχῶς τέτοιες πληροφορίες δὲν εἴμαστε εἰς θέσιν νὰ σᾶς δώσουμε. Γράψατε ἀπ' εὐθείας στὴν ἐν λόγῳ σχολὴν ἢ μᾶλλον ζητήσατε τὶς πληροφορίες αὐτὲς ἀπὸ τὸ στρατολογικὸ γραφεῖο τῆς πόλεώς σας.